

Estada en un CRAE

La realitat dels nens, nenes i adolescents acollits en centres és força desconeguda per la ciutadania, i sovint es configura una imatge estereotipada sobre aquests infants. Una nena acollida al CRAE L'Albera de Figueres ens apropa a aquesta realitat a partir de les seves vivències

Nerviosa, trista, amb por... Així em sentia el primer dia que em van portar aquí. En aquell moment poc em pensava que seria casa meua durant tots aquests anys. Ara ja fa més de tres que hi sóc.

Em dic Anna, tinc onze anys i en fa quatre que visc en centres residencials. La meua història, com la de tants companys, no és la d'una nena que ha viscut feliç i despreocupada. Hi ha hagut moltes dificultats a la meua vida, però quan arriba el vespre i m'assec al llit, miro la meua habitació, amb tots els meus llibres, pòsters i ninos, em fico sota el llençol i penso que sóc afortunada. Tinc un lloc on estar, i algú que m'estima i es preocupa per mi, encara que no sigui amb la meua família i estigui en un centre.

El dia que em van dur al Centre d'Acollida els mestres de l'escola estaven molt estranys i a casa tothom plorava, fins i tot l'àvia, que no ho feia mai! El pare em va dir que aniria deu dies a una casa de colònies. De seguida vaig preguntar si el meu germà Òscar també vindria i sortosament em van dir que sí.

Després de gairebé un any de viure en el Centre d'Acollida ens van dur al CRAE on vivim actualment. Recordo el dia que vam venir. Jo tenia set anys i em sentia molt espantada, tot era nou, hi havia nois més grans que jo. I quina gràcia em fa ara: em feien por els nois negres, doncs no havia parlat mai amb ningú d'aquesta raça. També em sentia trista per deixar els meus companys i les educadores amb qui havia compartit aquell temps. Llavors ja m'havia acostumat a no veure gaire als meus pares ni als avis.

El dia que vaig arribar i els següents van ser estranys. A les nits tenia por, dormia amb el llum encès (bé, això encara ho faig...), pensava que potser vindria algun noi a fer-me mal. Per sort em van posar en una habitació triple amb l'Òscar, el meu germà petit, i la Clàudia, que amb el temps ha estat una de les meves millors amigues al centre. Diria més, una confident de les meves alegries, de les meves tristeses, de la meua enyorança i dels meus desitjos dibuixats en el futur.

Recordo també molt especialment la meua tutora. Em va donar tota la seguretat que necessitava. Era dolça i afectuosa. Em va ensenyar el centre, em va explicar les normes, em va ajudar a decorar la meua habitació i em va presentar a la resta de nois i noies del centre. La perspectiva començava a canviar. Em va sorprendre que les finestres eren molt grans i que hi entrava una llum molt maca que feia que els colors vius de les parets ho fossin més. A fora hi havia un pati amb arbres i molt espai obert per córrer. Depenent de l'hora, el centre s'omplia d'una olor de menjar provinent de la cuina que m'encantava. Ara, sempre que la llum del sol entra per les finestres i sento olor de menjar me'n recordo d'aquella sensació que m'ajudava a tenir una pau interior que poc a poc m'anava fent acostumar-me a la meua nova casa. Sí, perquè al final el centre és casa meua. A vegades costa dir-ho, hi ha altres nens i nenes que no ho volen dir, però jo crec que és així i quin goig poder-ho dir, oi?

Dels amics que he anat fent en el centre durant aquests anys, alguns han marxat, amb les seves famílies, amb famílies acollidores o a altres centres. Altres, però, s'han quedat, i hem après a créixer junts. A part de

l'Òscar, de qui em sento molt orgullosa i estimo moltíssim, hi ha altres nois a qui no podré oblidar mai. Hem compartit molts moments, bons i dolents, hem rigut i ens hem enfadat, però la relació que s'han creat entre nosaltres espero que no es trenqui mai. Jo els sento i estimo sovint com a germans, encara que sé que no ho són. M'alegro de tenir-los com a companys. Són uns companys diferents dels de l'escola, o dels de l'equip de bàsquet. Són com companys de vida. No sabem cap a on aniran les nostres vides, potser es separaran, potser canvien tant que viurem en ciutats diferents, però jo sé que per sempre estarem en contacte, fins que siguem grans. I ves per on, quan explico això penso especialment en l' Abdalà, un noi d'origen africà!

També tinc amics fora del centre, a l'escola, a bàsquet... a vegades em pregunten qui són les noies que em venen a buscar. Jo, sovint, no tinc ganes d'explicar la meua història i els dic petites mentides, com que són tietes o amigues de la meua mare. Ho faig perquè el que solen pensar quan dic que visc en un centre és que els meus pares m'han abandonat, i això no vull que ho pensin. A les que ja ho saben, a vegades, els dic que els meus pares estan treballant en una casa de gent rica i per això no em poden atendre. Ja sé que no està bé dir mentides però em molesta una mica que la gent vulgui saber detalls sobre la meua vida privada. A vegades, però, dic la veritat, ja que crec que també puc estar ben contenta que hi hagi persones que m'estimin i es preocupin per mi, quan els meus pares no ho poden fer. Aquest tema em crea una mica de confusió. Espero que amb els anys em vagi passant. No ho sé...

La relació amb les educadores i educadors també és molt bona, els estimo molt i jo també em sento estimada. Em sap greu perquè m'han hagut d'aguantar de moltes maneres, a vegades em poso molt nerviosa, tossuda i malhumorada. He millorat molt amb l'ajuda dels educadors però encara ara tinc moments d'angoixa en els que m'enfado amb tot i amb tothom, crido i dic coses desagradables. Dins meu tinc la por amagada que un dia es cansin de mi, que em deixin d'estimar, que em rebutgin... Seguiré esforçant-me per ser cada dia millor i perquè això no passi... Em tranquil·litza molt, però, escoltar els educadors sempre al meu costat, saber que sempre hi són, saber que sempre estant pendents. Un petó, una abraçada, o un simple "bona nit", em fan sentir segura i estimada.

Amb els meus pares també ha millorat la relació, els veig una hora a la setmana cada un i anem tots tres (amb l'Òscar també) al parc o a fer un volt. La situació d'ells no és fàcil i també ens troben a faltar, però ara mateix no poden i no saben fer-se càrrec de nosaltres. Tot i així estic contenta perquè els meu pare últimament està més guapo i la mare viu a la mateixa ciutat que nosaltres. Ara ens podem comunicar millor ja que he après a tenir paciència i a no enfadar-me tant.

Així doncs, puc dir que visc en un lloc bonic, envoltada de persones grans i persones petites que m'estimen i a qui estimo i que m'ajuden a créixer com a persona acompanyant-me en el dia a dia. És clar que m'agradaria rebre un tracte més exclusiu, tenir més moments a soles amb les educadores, però som molts i tots tenen la seva pròpia història de vida, sovint no gaire fàcil tampoc, i les seves pròpies necessitats d'atenció.

Segur que quan sigui gran podré i voldré tornar a escriure sobre aquesta etapa de la meua vida i segurament estarà més ben escrit. El que sé segur és que tindrà tot un altre to molt més sentimental... M'agrada pensar en el futur i en el fet de com explicaré als meus fills tot això... tot això que voldria no haver viscut, però que alhora m'ha enriquit tant. Penso que des del centre se m'ajuda a ser millor, a ser millor nena, a saber mirar millor el futur, a somriure la sortida del sol, i a gaudir l'entrada de llum per la finestra i l'olor de menjar.

CRAE L'ALBERA
Figueres, 16 de maig de 2011

NOTA: Els noms que apareixen a l'article són ficticis, a fi i efecte de preservar la intimitat dels infants que hi apareixen, encara que l'escrit ha esta fet per una nena acollida al CRAE l'Albera.